

12. Kolminaisuudenpäivän jälkeinen sunnuntai

Evankeliumi, Mark. 7: 31 - 37

Tämän päivän evankeliumi on jälleen selkeä todistus siitä totuudesta, joka nähdään kaikissa evankelistojen kirjoituksissa Jeesuksesta Kristuksesta, nimittäin, **ettei Hän antanut koskaan tarvitsevan ja hätääntyneen ihmisen mennä pois tyköönsä auttamatta**. Tämä on kallis totuus, jota emme saa koskaan unohtaa, vaan meidän täytyy Pyhän Hengen armon kautta panna sydämellemme. Sillä joka tahtoo Vapahtajamme oikein tuntea ja saada oikean käsityksen Hänestä, hänen pitää välttämättä uskoa, että **Vapahtaja on itse rakkaus**. Hänen rakkautensa on ääretön ja tutkimaton, ja Hänen sydämensä halu on ottaa vastaan syntisiä; niin — Hän suorastaan halajaa mielellään ja ikävöi, että paljon syntisiä tulisi Hänen tykönsä, ja nämä antaisivat itsensä Hänen autettavakseen ja vapahdettavakseen. Hänelle ei yksikään ole liian huono, ei yksikään liian syntinen, ei yksikään liian halpa. Joka on koko maailman ylenkatsoma voi aivan rohkeasti mennä Vapahtajan tykö ja olla vakuuttunut, ettei Hän ylenkatso eikä heitä häntä pois tyköönsä. Koko meidän autuutemme nojaa siihen, että me tunnemme oikein Vapahtajamme ja Hänen jumalallisen rakkautensa syntisiä kohtaan. Jos vain oikein tunnemme Hänet, niin olemme valinneet parhaan osan. Yksinkertaisinkin ihminen, joka tuntee Vapahtajansa, rakastaa Häntä, ja todella nauttii Häntä sydämensä jokapäiväiseksi ravinnoksi ja virvoitukseksi, onkin näin paljon onnellisempi ja rikkaampi kuin maailman kaikki rikkaat ja oppineet, jotka käyvät Jeesusta kohtaan kylmin sydämin. Vapahtajamme rakkaus ja verinen sovintokuolema on asia, joka meidän tulee kokea ja jota nauttia, ja jota jokainen sielu, joka sitä totuudessa ikävöi, myös todellakin voi nauttia. Herra on rikas kaikille niille, jotka Häntä avuksi huutavat. Herra katsoo sydäntä, ja missä Hän löytää sydämen, joka yksinkertaisuudessaan itkee Hänen puoleensa — joka joko tuntee, ettei hänellä vielä ole Jeesusta tai sitten ikävöitsee suurempaa ja voimallisempaa Hänen rakkautensa nautintoa — sitä Hän on valmis

12. Kolminaisuudenpäivän jälkeinen sunnuntai

armahtamaan ja sille sydämelle Hän lahjoittaa armonsa täydellisyydestä paljon enemmän kuin se voi rukoilla ja ymmärtää. Kaikki tämä riippuu vain siitä, kuinka sydämen laita on, pyrkiikö se enemmän tai vähemmän Hänen luokseen.

Kun me siis kuulemme tämän autuuden opin Herrasta Jeesuksesta, kuinka rakas ja halullinen Hän aina on ollut hätääntyneitä kohtaan ja kuinka varma ja ehdoton olikaan se, ettei yhdenkään tarvinnut koskaan auttamatta Hänen tykönsä lähteä, niin se mahtaa meitäkin kehottaa puolestamme etsimään Häntä löytääksemme avun Häneltä. — Voi! mistä siis johtuu, ettei tämä taivaallinen oppi tee samaa vaikutusta kaikkien sydämissä? Miksi eivät kaikki sielut tule sen rakkaan Vapahtajan tykö ja anna Hänen auttaa heitä? Voi ei! heidän sydämensä eivät ole avatut niin kuin muinoin Lyidian sydän; heidän korvansa eivät ole vielä avatut kuulemaan Jeesuksen armon sanoja siunaukseksi sydämillensä. — Siihen tarvitaan Jeesusta itseään, joka sekä voi että tahtoo, itse auttaa jokaista sielua, joka yksinkertaisuudessa ja lapsellisesti pyytää sitä Häneltä. Niin kuin Vapahtaja tänä päivänä antoi tuolle viheliäiselle kuurolle miehelle kuulonsa, niin Hän tahtoo ja taitaa saattaa meitä kaikkia kuulemaan sanaansa sellaisella siunauksella, että me otamme sen vastaan ilolla autuudeksemme ja siitä Häntä ylistämme. Me tahdomme nyt tutkistella:

Kuinka halullinen Jeesus on avaamaan meidän korvamme kuulemaan Hänen sanaansa meidän sielumme autuudeksi
Huomatkaamme:

- 1. Kuinka suuresti me tätä Jeesuksen hyvää työtä tarvitsemme**
- 2. Kuinka mielellään Hän sen meille osoittaa**
- 3. Mitä se sielussamme vaikuttaa**

Ensiksi

Kokemus kyllä osoittaa sen, kuinka suljetut meidän korvamme ja sydämemme ovat ennen kuin Jeesus saa avata ne autuaaksitekevälle evankeliumillensa kuulemaan sitä rakentumiseksi ja siunaukseksi sydämellemme. Kun me katselemme koko suurta ihmisten joukkoa, kuinka vähän he hyötyvät kuullessansa sitä suurta, iloista ja täydellisen vastaanottamisen arvoista sanomaa, että Jeesus Kristus on tullut maailmaan vapahtamaan syntisiä; niin me näemme, kuinka perusteellisen turmeltu ja pimitetty jokainen ihminen on ymmärrykseltään ja tahtonsa suhteen, ettei hänellä luonnostaan ole mitään taipumusta eikä halua vastaanottaa sanaa Jeesuksen rististä itsellensä autuudeksi. Jumalan Poika tulee ihmiseksi, syntyy tallissa suuressa köyhyydessä, elää maan päällä yli kolmenkymmenen

12. Kolminaisuudenpäivän jälkeinen sunnuntai

ajastajan suuressa ylenkatseessa; Hän, joka on kunnian Herra antaa tuomita itsensä kuolemaan ja ristiinnaulitaan ryövärien keskelle; mutta sitä ei kenkään pane sydämellensä eikä pidä siitä lukua.

Mikä oli se, joka vei taivaan ja maan Luojan siihen veriseen ristin kuolemaan? Ei mikään muu kuin rakkaus meitä kurjia, onnettomia syntisiä kohtaan; ja kuitenkin ihmiset, suurin osa, voivat kuulla sitä tunnottomina, ilman liikutusta sydämessään, niin kuin se asia ei ensinkään heihin koskisi. — Ihminen on muutoin halullinen etsimään onneaan maailmassa, useinkin hyödyttömällä ja sopimattomalla tulevaisuuden murehtimisella. Jokainen, joka ajattelee kuolemaa, tuomiota ja iankaikkisuutta, kauhistuu tosin edessään olevaa onnetonta kuolemaa ja iankaikkisuutta; kuitenkin ne ovat aivan harvat, jotka pääasiaksensa ottavat sen, että he etsivät Jeesuksen sovintokuolemassa autuuttansa ja laittavat pelolla ja vavistuksella, että he autuaiksi tulisivat. Ihmiset ovat muutoin halullisia kuolemaan uusia ja outoja asioita, mutta tuota merkillistä tapausta, suurta ihmettä, että taivaan ja maan Luoja kuoli rakkaudesta syntisiä kohtaan, kyllä he tämän kuulevat, mutta eivät laske sydämellensä, eivät ota siitä vaarin, ei se heitä ensinkään liikuta. Ollaan kyllä halulliset katselemaan, mikä on ulkonaisesti silmissä kaunista ja otollista; mutta kun pitäisi katsella elämän Pääruhtinasta ristin puuhun ripustettuna ja kalpenevana kuolemassa, niin ollaan kylmiä, kovia ja liikkumattomia. Ja kuitenkin tämä kaikki on tapahtunut, että sinä, minä ja koko langennut maailma vapahdettaisiin. Hän, joka näki edeltä ja kyllä tiesi, kuinka vähän kiitosta Hän oli saava lunastetuiltansa kaiken sielunsa ahdistuksen ja verisen kuolemanvaivansa edestä, meni kuitenkin kärsivällisesti ja mieluisesti kuolemaan, halusta tehdäksensä meitä autuaiksi kanssansa.

Kun ihmiset nyt niin välinpitämättömästi ja kylmäkiskoisesti saattavat kuulla, että Jumalan Poika on ottanut miehuuden rakkaudesta meitä kohtaan, elänyt, kärsinyt ja kuollut meidän edestämme, ja että kaikki tämä on tapahtunut meidän tähtemme ja meidän autuudeksemme, niin me tästä näemme selkeästi, kuinka tarpeellista on meille, että Vapahtaja saa avata meidän korvamme ja sydämemme kuolemaan Hänen siunattua evankeliumiansa meidän autuudeksemme. Ja kun me havaitsemme suurimman osan kuulevan sanaa Vapahtajasta ei ainoastaan kylmäkiskoisesti ja ylenkatseella, vaan myös vihaisella ja nurjalla mielellä, niin emme muuta voi kuin kauhistua meidän syvää turmelustamme ja nöyrällä rukouksella langeta sen laupiaan Vapahtajan jalkojen juureen pyytämään Häntä armosta avaamaan sellaista ihmisten korvat ja niin valmistamaan heidän sydämensä, että Hänen kallis evankeliuminsa koskisi niin heihin, että heidät kokonaan pehmitettäisiin ja muutettaisiin, ja he niin saisivat pysyvän siunauksen.

Toiseksi

12. Kolminaisuudenpäivän jälkeinen sunnuntai

Vapahtaja on myös valmis auttamaan siihenjokaista, joka mielellänsä tahtoo antaa auttaa itseänsä. Kun ihminen ajattelee itsessään: nyt minä olen niin kauan kuullut julistettavan evankeliumia; minä olen hamasta lapsuudestani tietänyt Vapahtajan riippuneen ristin puussa rakkaudesta minua viheliäistä kohtaan; minua on varhain ja useasti kehotettu antamaan sydämeni Hänelle, joka on ostanut minut katkeralla kivulla; mutta kaikesta tästä huolimatta minä olen tähän asti kuitenkin ollut täysin tunnoton, kuollut ja kylmä Vapahtajaani kohtaan; minä mahdan tunnustaa, etten minä ole koskaan tuntenut, kuinka Jeesusta yli kaiken rakastetaan; oma etuni, oma kunniani, ystäväieni neuvo, ja muut senlaatuiset ovat aina olleet perustuksena kaikissa toimissani; mutta olenko minä ollut Vapahtajalleni kunniaksi tai häpeäksi, iloksi tai murheeksi, sitä minä en koskaan ole ajatellut, enkä pitänyt siitä lukua. Katso! sillä sielulla, joka niin ajattelee, on suuri syy ylistää ja kiittää Jeesuksen armoa, joka tahtoo osoittaa meille puutoksemme. Älköön nyt sellainen ihminen vain seisahtako tuskastumaan oman hätänsä tähden, vaan rientäköön Vapahtajan tykö, ja valittakoon Hänelle hätäänsä aivan yksinkertaisesti ja lapsellisesti. Älköön hän peitelkö tai kaunistelko vikojansa, vaan tunnustakoon ne suoraan. Hän voi sanoa Vapahtajallensa aivan sydämellisesti näin: Herra Jeesus! minä olen aivan onneton ihminen; minulla on kova ja tunnoton sydän, en ole koskaan Sinua rakastanut, enkä voikaan Sinua rakastaa ellet itse minua siihen auta; avaa minun korvani rakkain Vapahtajani! että Sinun sanasi tunkisi sydämeeni ja taivuttaisi sen rakastamaan Sinua. Joka niin valittaa hätäänsä Vapahtajansa edessä, se tulee totisesti autetuksi, ja Herra Jeesus kirkastaa mieluisesti itsensä sellaiselle sielulle, iankaikkiseksi lohdutukseksi ja iloksi.

Kun me tunnemme itsemme aivan hätääntyneiksi saadaksemme Jeesuksen armon emmekä voi ensinkään auttaa itse itseämme emmekä nauttia sitä voimaa ja siunausta sydämässämme, mitä me soisimme itsellemme; silloin Vapahtaja totisesti saattaa meidät liikkeelle. Hän avaa meidänkin korvamme, niin kuin hän avasi sen kuuron korvat, josta evankeliumissamme puhutaan; se on: Hän antaa meille armon kuulla Jumalan sanaa Jeesuksen rakkaudesta kuolemaan asti niin, että se koskettaa sydäntämme, ja me saamme myös siitä halun Häntä jälleen rakastamaan kuolemaamme asti.

Sanan Jeesuksen rakkaudesta syntisiä kohtaan olemme tosin usein aikaisemmin kuulleet, mutta siitä ajasta lähtien, kun Jeesus on saanut avata meidän sydämemme, se tulee meille niin uudeksi ja kalliiksi kuin emme milloinkaan ennen olisi sitä kuulleet. Sitten me kuuntelemme tätä armon sanaa samalla halulla kuin nälkäinen nauttii ruokaa ja juomaa; me kuulemme sitä jokapäiväiseksi ravinnoksi ja virvoitukseksi itsellemme. Silloin Vapahtaja tietää Henkensä kautta antaa milloin yhden, milloin toisen lohdutussanan sydämellemme, sen mukaan kuin Hän näkee meidän sitä tarvitsevan. Silloin

12. Kolminaisuudenpäivän jälkeinen sunnuntai

voi yksi Raamatun paikka, yksi virren värsy tai sana yhdestä saarnasta tilamme mukaan tuottaa meille erinomaisen lohdutuksen ja siunauksen. Silloin saamme nähdä, mitä emme ennen ole koskaan nähneet emmekä pyytäneetkään nähdä, nimittäin, me näemme kaiken autuutemme Jeesuksen veressä, Jeesuksen haavoissa; me saamme valon nähdä, kuinka kaikki Jumalan lupaukset ovat **niin ja aamen** Kristuksessa Jeesuksessa, ja kuinka täysin välttämätöntä on, että yksin Hänessä aloitetaan, jatketaan ja päätetään itse kunkin kaikki viisaus, vanhurskaus, pyhitys ja lunastus. Näin tyhmä saarna ristiinnaulitusta Jeesuksesta tulee meille Jumalan voimaksi ja Jumalan viisaudeksi. 1. Kor. 1: 21, 24.

Kaiken tämän täytyy Vapahtajan itse toimittaa ja sen Hän varmasti myös mielellään tekee. Hän on meidät kaikki ostanut verisellä ristin kuolemalla, sentähden emme saa koskaan muuta ajatella kuin, että Hän luonnollisesti mielellään soisi, että monta, monta sielua tahtoisii nauttia tämän Hänen kalliin verensä voimaa sydämissänsä.

Kolmanneksi

Me näemme niin muodoin **mikä hyödytys ja siunaus siitä on**, että Jeesus avaa korvamme ja sydämemme autuaaksitekevälle evankeliumillensa, että me sen ilolla kuulemme ja vastaanotamme. Me tulemme kokonaan toisiksi ihmisiksi. Me saamme sammuttamattoman halun tämän eläväksi tekevän armon sanan puoleen. Se tekee sydämen oikein palavaksi Jeesukseen ja suloisesti sairaaksi meidän parhaan ystävämme puoleen; me janoamme joka päivä nauttia Hänen ystävällisyyttänsä, niin että Hän antaisi armosta meille varmuuden sydämiimme, että me olemme Hänen omansa.

Siitä hetkestä lähtien me tunnemme kuinka autuasta on, että **me olemme pelastetut pimeyden vallasta ja siirretyt Jumalan rakkaan pojan valtakuntaan**, ja luetut Hänen rakkaitten lastensa lukuun. Jeesuksen armon, hyvyyden, rakkauden, kärsivällisyyden ja pitkämielisyyden rikkaus tulee meille kalliimmaksi tavaraksi kuin kaikki, mitä maailmassa löytyy. Ihmetellen me katselemme Vapahtajan suurta laupeutta ja tunnemme, ettei meillä olisi ensinkään toivoa tulla pelastetuiksi, ellei Hänen laupeutensa olisi niin avara kuin se todella on. Kun me katselemme tuota suurta joukkoa ihmisiä, jotka menevät tavallista tietään maailmassa, eivät tunne Jeesusta, eivätkä rakasta Häntä, niin tämä asia käy meidän sydämellemme niin, että me käymme hartaalla esirukouksella heidän edestänsä rakkaan Vapahtajan tykö, jonka rakkaus ja armahtaminen näitä Hänen lunastettuja, ehkä vielä onnettomia luontokappaleitansa kohtaan on aivan suuri, ja jonka käsi ei vielä ole lyhennetty, niin ettei Hän voi auttaa. Mutta ennen kaikkea viheliäinen syntinen on itse usein häpeissään, kun hän ajattelee, mikä hän itse vielä on, ja mikä hän oli, silloin kun Jumala armosta kirkasti Poikansa hänessä. Hän ajattelee: oi! mitä Sinä Herra Jeesus, näit minussa viheliäisessä ihmisessä;

12. Kolminaisuudenpäivän jälkeinen sunnuntai

mikä sai Sinut armahtamaan minua niin huonoa matoa ennen kuin monta tuhatta muuta ihmistä, jotka eivät suinkaan ole olleet niin pahoja kuin minä? Ellet Sinä olisi minusta huolinut, minä en olisi koskaan lähtenyt Sinua etsimään; kuka on Sinun kaltaisesi? Tämä on oleva se kallis asia, josta sellainen armoitettu syntinen oikein vasta kiittää Vapahtajaa Hänen jalkojensa juuressa iankaikkisuudessa, että Hän vapaasta ja ansaitsemattomasta armosta on hänet valinnut maailmasta.

Tämä ansaitsematon armo on myös sellaiselle sydämelle jokapäiväinen kehoitus uhraamaan itsensä kokonaan Jeesukselle omaksi ja olemaan Hänen ainoan omansa ajassa ja iankaikkisuudessa.